

Full diocesà

24 d'agost del 2014

Sant Bartomeu, patró d'Igualada

Avui és Sant Bartomeu. Fa dos anys, i per primer cop en almenys setanta anys, el sant patró d'Igualada va tornar a sortir en processó pels carrers de la capital de l'Anoia, acompanyat d'una part del seguici de la ciutat. Aquest fet marca l'inici d'una nova etapa d'esforços per recuperar i mantenir viva la nostra cultura. Ho tornarà a fer, si Déu vol, avui a la tarda.

És una celebració igualadina de sant Bartomeu amb més de sis segles de continuïtat com a festa major de la ciutat, essent una de les més antigues documentades a Catalunya, ja que fins a la Il·lustració la gran festa religiosa a Catalunya era la de Corpus.

Si fem cas dels primers testimonis que ens documenten la festa major, la imatge de sant Bartomeu sortia en processó com a acte de veneració popular, segons la crida o pregó del 20 d'agost de 1484.

El punt central dels actes folclòrics que es duïen a terme a Igualada en el decurs de les festes majors d'antany era la valuosa imatge de plata de sant Bartomeu Apòstol. Aquesta imatge barroca de 1695 (segons consta gravat a la peanya) ha sobreviscut almenys a sis guerres i actualment es conserva al tresor de la basílica de Santa Maria d'Igualada. Fa dos anys se'n va fer una reproducció amb aportacions populars.

«Quina profunditat i riquesa en la saviesa i el coneixement de Déu!»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.» (22,19-23)

Salm responsorial

El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor.
(Salm 137)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.
(11,33-36)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és? Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que deslliguis a la terra, quedarà des-

lligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.
(16,13-20)

«Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne»

Les claus

Mn. Marc Majà i Guiu

El Salm d'avui conclou amb la petició següent: «Acabeu la vostra obra, Senyor.» L'obra de Déu (creació i redempció), no està ja acabada?

La nostra fe afirma que, si bé Déu creador ha salvat ja definitivament el món a través de la creu de Crist, al mateix temps la creació espera encara ser plenament redimida. És a dir, des de la mort i la resurrecció de Crist, i l'enviament de l'Esperit Sant, tot el món està orientat ja a la salvació, per bé que correspon a cadascun dels homes i dones col·laborar per tal que aquesta salvació arribi arreu.

Simultàniament, sabem que aquest acabament de l'obra de Déu no s'esdevindrà fins a la fi dels temps, amb la vinguda última de Crist, quan Déu ho serà tot en tots.

Aquesta breu reflexió lliga amb les claus que apareixen en dues de les lectures d'avui. El profeta Isaïes anuncia un canvi en el palau del rei de Judà. En efecte, Déu enviarà un seu servent, a qui posarà «a l'espatlla la clau del palau de David», una clau única per a tancar i obrir.

L'evangeli, d'altra banda, recull la confessió messiànica de Pere, i la posterior missió que Jesús li assigna: «Et donaré les claus del Regne del cel.» Les claus de l'Església, atorgades a Pere i, en ell, als seus successors i col·laboradors, i al conjunt dels fidels en comunió amb ells, tenen com a essència, doncs, la confessió de Jesús com a Senyor i el seu seguiment. Reconeixent això i vivint conseqüentment, estem treballant amb Déu per acabar la seva obra.

La imatge

Alt relleu de la catedral de Sant Pere de Vic

Sant Pere serà sempre un punt de referència per als deixebles de Jesús que el volen seguir com a Mestre i Capdavanter perquè el reconeixen com a Messies, Fill del Déu viu.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

24 diumenge XXI durant l'any / Cicle A

—Sant Bartomeu, apòstol
—Santa Àurea, màrtir (*250)
Isaïes 22,19-23 / Salm 137 Romans
11,33-36 / Mateu 16,13-20

25 dilluns

—Sant Josep de Calassanç, prevere
(1557-1648)
—Sant Lluís de França, rei (1214-1270)
—Sant Genís màrtir (*308)
2 Tessalonicencs 1,1-5.11b-12 /
Salm 95 / Mateu 23,13-22

26 dimarts

—Santa Teresa de Jesús Jornet,
verge (1843-1897)
2 Tessalonicencs 2,1-3a.14-17 /
Salm 95 / Mateu 23,23-26

27 dimecres

—Santa Mònica, mare de sant Agustí
(331-387)
2 Tessalonicencs 3,6-10.16-18 /
Salm 127 / Mateu 23,27-32

28 dijous

—Sant Agustí, bisbe i doctor de l'Es-
glésia (354-430)
1 Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu
24,42-51

29 divendres

—Martiri de sant Joan Baptista
—Sant Adelf, bisbe
1 Corintis 1,17-25 / Salm 32 /
Marc 6,17-29

30 dissabte

Sant Sant Audaucte, màrtir (s.IV)
1 Corintis 1,26-31 / Salm 32 /
Mateu 25,14-30

Sant Antoni Maria Claret, model d'evangelitzadors

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sant Antoni Maria Claret és un fill d'aquesta diòcesi, nascut en 1807, que excel·lí per la seva santedat i pel seu zel missioner. Fill de Sallent, seminarista i prevere de Vic, missioner de Catalunya, fundador dels Missioners Fills del Cor Immaculat de Maria, arquebisbe de Santiago de Cuba, confessor de la reina Isabel II, missioner intrèpid i fidel, provat en les persecucions, sempre fidel a Crist i a la seva Església. En aquests moments en què l'Església ens convoca a una nova evangelització, ell ens és model i intercessor per a acollir i viure aquesta crida.

La Paraula de Déu era foc en el cor del pare Claret. Ell es deixava transformar més i més per ella i, per això, estava convençut que, quan aquesta mateixa paraula és escoltada i acollida, dóna fruits de veritat i de santedat, d'amor i d'evangelització. Les paraules de Jesús: *Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat* (Mc 16,15), foren vida per a sant Antoni Maria Claret. Ell fou apòstol i missioner, en una Església essencialment missionera. Tota situació era per a ell bona ocasió per a anunciar la Bona Nova. En tot lloc en què l'obediència l'enviava era el profeta de l'amor misericordiós de Déu. El seu zel d'amor per la humanitat el portava a treballar incansablement, amb tots els mitjans possibles d'anunci de la Paraula, perquè els homes se salvessin.

Els nous evangelitzadors que el nostre món necessita són els qui tenen un cor nou i transformat pel zel de l'anunci de l'Evangeli per a glòria de Déu i salvació dels homes. I aquest cor nou és el que es deixa afaiçonar humilment per l'amor de Déu. Solament pot portar Crist als germans aquell que s'ha trobat realment amb Crist, el qui cada dia es deixa retrobar per Crist. Sant Antoni Maria Claret ens diu: «Un fill de l'Immaculat Cor de Maria és un home encès de caritat que cala foc arreu on

passa; que desitja eficaçment i procura per tots els mitjans d'encendre tothom amb el foc de l'amor diví. Res no el fa enrere; frueix en les privacions; aborda els treballs; abraça els sacrificis; es complau en les calúmnies i s'alegra en els turments. Només pensa com seguirà i imitarà Jesucrist a pregar, a treballar, a sofrir i a procurar sempre i únicament la major glòria de Déu i la salvació de les ànimes» (*Autobiografia*, 494). I, de fet, ell moria, exiliat i escarnit, calumniat i perseguit, al monestir de Fontfreda (França) en 1870.

